

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.293 van 21 december 2023
in de zaak A. 233.048/VII-41.549**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rahim Aktepe
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Amerikalei 95
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 februari 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 247.727 van 19 januari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.315 van 2 april 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ignace Oger, die *loco* advocaat Rahim Aktepe verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, dient op 7 april 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart als “ander” familielid van een Unieburger, namelijk zijn broer van Belgische nationaliteit.

Op 4 september 2020 beslist de op dat ogenblik bevoegde minister ten aanzien van verzoeker tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 25 september 2020 tegen de voornoemde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 19 januari 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, § 1, 42, 47/1 en 47/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van “het unierecht, namelijk art. 21 VWEU en de RL 2004/38”.

Verzoeker voert aan, na te hebben verwezen naar de wet van 29 juli 1991, de in het opschrift van het middel aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en verder nog naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en dat ze kennelijk onredelijk werd genomen, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit had moeten vaststellen.

Vermits artikel 3 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 ‘betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG’ (hierna:

richtlijn 2004/38) uitdrukkelijk oplegt in het nationale recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en vermits hiertoe de artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet in het Belgische recht zijn ingevoegd, ziet verzoeker niet in hoe de verwerende partij de nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van zijn aanvraag als “ander” familielid van een burger van de Unie. De verwerende partij stelt in de aanvankelijk bestreden beslissing dat verzoeker een samenwoonst in het Verenigd Koninkrijk moest aantonen. Zij betwist niet dat de referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk woonde doch verzoeker zou geen beroep kunnen doen op het Unierecht omdat hij niet zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 21 van het Verdrag over de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) en richtlijn 2004/38. Nochtans is het volgens verzoeker om van deze gunstige bepalingen te genieten niet vereist dat het familielid, samen met de Belg, in een andere lidstaat heeft verbleven. Door deze bijkomende voorwaarde toe te voegen aan de wet, heeft de verwerende partij volgens verzoeker een voorwaarde toegevoegd aan de wet. Omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit ook in het bestreden arrest had moeten vaststellen, acht verzoeker de door hem aangehaalde beginselen en bepalingen ook geschonden.

Verzoeker vervolgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder de jurisdictionele motiveringsplicht en de aangehaalde wetsbepalingen schendt vermits in het bestreden arrest slechts wordt gemotiveerd waarom te dezen geen beroep zou kunnen worden gedaan op het Unierecht, zonder dat wordt ingegaan op verzoekers argumentatie dat het net geen voorwaarde is dat het familielid samen met de Belg in een andere lidstaat heeft gewoond. Door deze voorwaarde wel te stellen heeft de verwerende partij een voorwaarde toegevoegd aan de wet en het bestreden arrest is volledig in strijd met verzoekers kritiek. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet ingegaan op de door verzoeker aangehaalde rechtspraak en hij beantwoordt daarmee onvoldoende verzoekers kritiek.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de hij geen nieuwe feitelijke beoordeling vraagt doch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had mogen en moeten vaststellen dat de verwerende partij niet tot een rechtmatige beslissing was gekomen.

Beoordeling

6. De door verzoeker aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn, net als artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Al kan de Raad van State als cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die beginselen of bepalingen zou hebben geschonden, de Raad van State kan zich daarbij niet in de plaats van de annulatierechter stellen om zelf te oordelen of de voornoemde beginselen of bepalingen waren geschonden met de aanvankelijk bestreden beslissing of niet.

Verzoeker kan derhalve in de graad van cassatie niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat de aanvankelijk bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, onredelijk was of niet afdoende was gemotiveerd noch dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door met het bestreden arrest geen schending vast te stellen van de voormelde bepalingen of beginselen.

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest eerst vast, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist:

“In de [aanvankelijk] bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat de referentiepersoon inderdaad woonachtig was in het Verenigd Koninkrijk. Echter, er werd niet aangetoond dat verzoeker op het adres van de referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk woonachtig was. Verwerende partij concludeert dat aldus dat niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker

en de referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

Verzoeker betwist niet dat hij niet afdoende heeft aangetoond op hetzelfde adres als de referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk te hebben gewoond. Hij betwist evenwel dat hij diende aan te tonen, samen met de Belg, in een andere lidstaat van de EU te hebben verbleven.”

Verzoeker betwist derhalve niet dat de referentiepersoon (verzoekers broer) van Belgische nationaliteit is en, gezien zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer van personen in de lidstaten van de Unie. Hij betwist evenmin de vaststelling dat hij in het Verenigd Koninkrijk geen gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de referentiepersoon.

Naar luid van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet worden als “andere familieleden van de burger van de Unie” beschouwd “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Uit artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet volgt dat deze “andere familieleden” moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin”. Deze bepalingen vormen de omzetting van, wat de huidige zaak betreft, artikel 3.2, a), van richtlijn 2004/38, dat luidt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie brengt in zijn arrest van 12 maart 2014 in de zaak C-456/12, O. en B. tegen Nederland, in herinnering dat artikel 21, lid 1, van het VWEU en richtlijn 2004/38 geen autonome rechten

verlenen aan derdelanders en dat de eventuele rechten die de Unierechtelijke bepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan die derdelanders verlenen, immers rechten zijn die zijn afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie. Het Hof merkt op dat richtlijn 2004/38 uitsluitend dan voorziet in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2.2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft. Het Hof vervolgt dat, vermits richtlijn 2004/38 er enkel toe strekt de voorwaarden te regelen voor binnenkomst en verblijf van een burger van de Unie in de andere lidstaten dan die waarvan deze de nationaliteit heeft, deze richtlijn er dus evenmin toe strekt een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft. Het Hof overweegt dat voor derdelanders aan wie krachtens richtlijn 2004/38 geen afgeleid verblijfsrecht toekomt in de lidstaat waarvan hun referentiepersoon de nationaliteit bezit, moet worden onderzocht of een afgeleid verblijfsrecht eventueel op artikel 21, lid 1, van het VWEU kan worden gebaseerd. Volgens het Hof moet worden nagegaan of de rechtspraak over een afgeleid verblijfsrecht ook kan worden toegepast op familieleden van burgers van de Unie die, onder gebruikmaking van de hun bij artikel 21, lid 1, van het VWEU verleende rechten, hebben verbleven in een andere lidstaat dan die waarvan zij staatsburger zijn, alvorens terug te keren naar de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten.

De huidige zaak betreft net de situatie van een Unieburger die in het gastland heeft verbleven doch terugkeert naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit en bij wie de derdelander zich pas dan wenst te voegen en gezinshereniging vraagt. In het bestreden arrest is immers geen sprake van een aanvraag tot gezinshereniging die verzoeker reeds in het gastland van de referentiepersoon zou hebben ingediend en op basis waarvan verzoeker een verblijfsrecht zou hebben verkregen in functie van zijn Belgische broer die aldaar verbleef.

Over deze situatie overweegt het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn voormeld arrest van 12 maart 2014 onder meer:

“50. De voorwaarden waaronder bij de terugkeer van een burger van de Unie naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, krachtens artikel 21, lid 1, VWEU een afgeleid verblijfsrecht toekomt aan een derdelander die familielid is van die burger van de Unie en bij wie die burger louter in zijn hoedanigheid van burger van de Unie heeft verbleven in het gastland, mogen in beginsel niet strenger zijn dan die welke richtlijn 2004/38 verbindt aan de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit te vestigen. Hoewel richtlijn 2004/38 niet een dergelijk geval van terugkeer betreft, dient zij naar analogie te worden toegepast wat de voorwaarden betreft van het verblijf van de burger van de Unie in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit, daar het in beide gevallen de burger van de Unie is die de referentiepersoon is voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelander die familielid van deze burger van de Unie is.

51. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, zal zich slechts voordoen wanneer het verblijf van de burger van de Unie in het gastland van dien aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te bestendigen. Bijgevolg vereist artikel 21, lid 1, VWEU niet dat elk verblijf van een burger van de Unie in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid dat derdelander is, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die burger naar de lidstaat van zijn nationaliteit in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

52. In dit verband moet worden vastgesteld dat een burger van de Unie die de hem bij artikel 6, lid 1, van richtlijn 2004/38 verleende rechten uitoefent, niet de bedoeling heeft zich op zodanige wijze in het gastland te vestigen dat dit gunstig zou zijn voor het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat land. Bijgevolg weerhoudt de weigering om bij de terugkeer van de burger van de Unie naar zijn lidstaat van oorsprong een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan diens familieleden die derdelander zijn, een dergelijke burger er niet van om de rechten die hij aan dat artikel 6 ontleent, uit te oefenen.

53. Een belemmering als die waarop in punt 47 van het onderhavige arrest is gewezen, dreigt zich daarentegen wel voor te doen, wanneer de burger van de Unie de rechten beoogt uit te oefenen die hij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 ontleent. Een verblijf in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn getuigt immers in beginsel van een vestiging – en dus van een daadwerkelijk verblijf – van de burger van de Unie in dat gastland en kan hand in hand gaan met het opbouwen of bestendigen van een gezinsleven in dat gastland.

54. Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en Iida, punt 70).

55. *A fortiori* vereist de nuttige werking van artikel 21, lid 1, VWEU dat de burger van de Unie bij zijn terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit het gezinsleven kan voortzetten dat hij in het gastland leidde, indien deze burger en het betrokken familielid dat derdelander is, in dat gastland een duurzaam verblijfsrecht hebben verworven krachtens artikel 16, lid 1 respectievelijk lid 2, van richtlijn 2004/38.

56. Het is dus het daadwerkelijke verblijf van de burger van de Unie en het familielid dat derdelander is, in het gastland, krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden genoemd in lid 1 respectievelijk lid 2 van artikel 7 of van artikel 16 van richtlijn 2004/38, dat bij terugkeer van deze burger van de Unie in de lidstaat van zijn nationaliteit aan de derdelander met wie die burger van de Unie een gezinsleven in het gastland heeft geleid, een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, VWEU doet ontstaan.”

Het Hof besluit in zijn meergenoemd arrest van 12 maart 2014 dan ook “dat artikel 21, lid 1, VWEU in die zin moet worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2, of artikel 16, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38 genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, deze richtlijn naar analogie toepassing vindt wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong”.

Het is dus slechts “het daadwerkelijke verblijf van de burger van de Unie en het familielid dat derdelander is, in het gastland, krachtens en onder

eerbiediging van de voorwaarden genoemd in lid 1 respectievelijk lid 2 van artikel 7 of van artikel 16 van richtlijn 2004/38, dat bij terugkeer van deze burger van de Unie in de lidstaat van zijn nationaliteit aan de derdelander met wie die burger van de Unie een gezinsleven in het gastland heeft geleid, een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, VWEU doet ontstaan”. In overeenstemming hiermee vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest, na te hebben vastgesteld dat volgens de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker en de referentiepersoon in het Verenigd Koninkrijk (het gastland) een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig, zonder schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen van de vreemdelingenwet betreffende gezinshereniging of van artikel 21 van het VWEU te oordelen dat de verwerende partij daarmee geen voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet.

8. De in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest omstandig dat en waarom verzoeker te dezen geen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht als ander familielid van een Unieburger

omwille van het feit dat hij niet samen met de referentiepersoon in een andere lidstaat heeft verbleven, te dezen destijds het Verenigd Koninkrijk. Vervolgens geeft hij aan dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak niet tot een ander besluit kan leiden:

“De verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad kan aan dit alles geen afbreuk doen, te meer nu dit arrest nr. 191 976 van 14 september 2017 een aanvraag tot gezinshereniging met toepassing van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet betreft. *In casu* gaat het over de situatie in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Ook de verwijzing naar het arrest nr. 244 960 van 24 juni 2019 van de Raad van State kan aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doen, daar uit voormelde rechtspraak geenszins blijkt dat niet moet aangetoond worden dat de aanvrager samen met de referentiepersoon in de andere lidstaat heeft verbleven.”

Hiermee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan op welke gronden hij verzoekers argumentatie verwerpt. Minstens toont verzoeker niet aan in welke mate deze motivering niet zou volstaan als antwoord op zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde kritiek.

9. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams